

Donkere tijden

In een donker, ver land verzamelen twee legers zich in een afgelegen dal. De wolken trekken samen, de zon wordt van haar troon verjaagd. Langzaam vult de hemel zich met duisternis. Door de wind luiden de kreten van zij die bang zijn te verliezen, en zij die zullen nemen. In het donkere dal, omringd door kale bergen en een onheilspellend bos, staan de twee groeperingen oog in oog. Op het grasveld, in het midden van het dal, bevinden de leiders zich. Ze staren elkaar aan, één doet nog een laatste poging de ander te overtuigen zonder geweld.

“Waarom, Ghrun? Ik weet dat jij niet altijd zo bent geweest! Waarom doe je dit? Ik begrijp het gewoon niet ...” roept één van de twee met zwaar verdriet in zijn stem.

Het is een koninklijk figuur, versierd in de gevolgen van oorlog. De vermoeide blik in zijn ogen geeft weer welke gruwelen hij heeft doorstaan, en zijn sterke verlangen naar vrede. Hij staat tegenover de andere leider, die ook zijn plaats op het slagveld kent. Hij is gehuld in donkere kleding en draagt een mysterieus stalen masker met acht hoornen. Achter het masker schuilt een sterk verlangen naar bloed.

Hij kijkt de Koning aan met een kille uitstraling.

“Ik doe wat ik doe. Ik wens wat ik wens. Mijn pad loopt door zonder grens.” Bedroefd kijkt de ander naar de grond, die spoedig met onschuldig bloed bedekt zal zijn.

“Dus er is geen manier meer om je over te halen ...” besluit hij met pijn. Dan kijkt hij de donkere figuur voor zich aan en zegt vastberaden: “... Zo zal het dan geschieden.”

Na een laatste blik op een verloren kans klimt de gebroken man op zijn paard. Hij geeft de sporen en rijdt naar zijn manschappen, die verderop op de heuvel langs het woud staan. De andere leider volgt hem even met zijn kille blik en keert zich dan ook naar zijn leger, klaar voor een bittere strijd.

Wanneer de Koning terugkeert bij zijn ridders, kijken ze hem bezorgd aan. Iemand loopt naar hem toe, met een koninklijke helm in zijn handen en vraagt hem: “Heer, is dit het moment?”

De leider knikt bedroefd.

Begrijpend reikt de man hem de helm aan.

“We zullen doen wat we kunnen, mijn Heer. Geef ons een bevel en we voeren het uit!”

Het geluid van een hoorn onderbreekt het korte gesprek. De hoorn weerklinkt door het hele dal en wordt daarna gevolgd door het beangstigende geluid van marcherende harnassen! Het vijandige leger komt deze kant op!

De Koning zucht diep. Triestig kijkt hij naar zijn leger, sommigen zijn nog slechts jongens. Hij beseft dat velen het niet zullen halen, maar hij heeft geen andere keus dan ze toch de strijd in te sturen. Als dit gevecht verloren wordt, dan is alles verloren.

Hij haalt diep adem en begint een korte toespraak: “Op een dag zullen ze deze tijd als een duistere periode herdenken. Zij zullen het onschuldige bloed dat heeft gevloeid herdenken. Zij zullen de verschrikkelijke monsters die verslagen werden herdenken. Zij zullen ons herdenken ... als zij, die hier een einde aan gemaakt hebben!”

Iedereen laat een luide kreet horen! De Koning geeft ze hoop, al hangt deze aan een zijden draad.

Nogmaals klinkt de hoorn door het dal, het andere leger versnelt nu zijn pas! Het zijn zwaar geharnaste ridders, volledig bedekt in zwart staal. Hevig bewapend met hellebaarden, grootzwaarden en hakbijlen stormen ze op het koninklijke leger af!

De Koning zet zijn helm op, vastberaden om zijn mannen door dit gevecht te krijgen. Hij kijkt naar de lucht, volledig gehuld in donkere wolken. Dan steekt hij zijn arm op, en beveelt zijn leger om aan te vallen!

“Laat het Gouden Licht ons leiden!”

Schreeuwend rennen zij de vijand tegemoet, met de zwaarden strak in de hand, de bogen gespannen en de speren op de vijand gericht!

Al gauw botsen de twee legers tegen elkaar op, het strijdtoneel kan niet anders beschreven worden dan als een slachtpartij. Aan beide kanten vallen de soldaten neer als druppels in een trieste regenbui. Het bloed vloeit en kleurt

de grond rood. Wanneer het gevecht doorgaat, trekken de wolken alleen nog maar dichter op elkaar. Het is lastig hoop te houden in zulke omstandigheden. De Koning kijkt toe terwijl hij denkt over zijn strategie. Een generaal komt naar hem toegelopen en spreekt hem aan: “Heer, ze naderen langs de rotswand, onze schutters kunnen ze daar niet raken! Wat zullen we doen?”

De ervaren leider denkt na, hij staart naar de rotswand die tot hoog boven de legers uitstrekt.

Hij twijfelt eerst, maar antwoordt dan: “De rotswand zeg je ...? Roep de Borkalogs op!”

De generaal knikt en rent naar een hoorn die op de grond geplaatst staat. Het is een lange, maar zeer smalle hoorn. De man haalt diep adem en blaast met al zijn kracht! Uit de hoorn klinkt een hoge fluittoon die door het hele dal galmt! Verward kijken de soldaten op het slagveld om zich heen. De aarde begint te beven! Langzaam brokkelen stenen van de rotswand af, tot er vage figuren in verschijnen! Afwachtend kijken de Duistere Ridders naar de rotsen. Het blijft even stil, tot, plots, de vage figuren uit de rotsen springen! Beesten van massief gesteente landen op de ridders en verpletteren ze tot as! Ze proberen de wezens aan te vallen, maar hun wapens maken slechts krassen in de grote steenbeesten! Ze besluiten te vluchten, maar de lopende rotsen gaan ze achterna! Ze vermorzelen de Duistere Ridders in hun vuisten en stampen ze in de grond met hun zware poten!

De groep ridders langs de rotswand is compleet verwoest, de stenen beesten maken een brulgeluid vanwege hun succes! Daarna beginnen ze weer te lopen, ze dalen de heuvel af, naar het grasveld waar het grote gevecht plaatsvindt!

“Mijn Heer, de Borkalogs hebben de troepen langs de wand uitgeschakeld, maar ze gaan nu voor het midden! Moet ik de soldaten laten terugtrekken?”

De Koning schudt zijn hoofd. Hij antwoordt met zekerheid in zijn stem: “Nee. Zij zullen ons niet aanvallen, maar beveel de troepen dat ze niet te dichtbij moeten komen! De slag van een Borkalog reikt ver!”

“Heer, mag ik ...” protesteert de generaal, maar zijn leider onderbreekt hem. “Nee, ik zeg dat ze ons niet zullen aanvallen. Het is nu niet de tijd om aan je bevelhebber te twijfelen!”

De man knikt. “Mijn excuses ...”

Hij stapt op zijn paard en rijdt naar het veld toe om de soldaten te waarschuwen.

Intussen gaat een oude man met zijn paard naast de Koning staan. Samen kijken ze toe hoe de twee legers steeds kleiner worden als ze tegen elkaar vechten. Er is tevredenheid te bespeuren, maar ook verdriet om hen die het met hun leven moeten bekopen.

De oude man spreekt de Koning aan als een bekende: “Het is niet makkelijk te geloven in zulke tijden.”

De Koning kijkt hem aan en antwoordt: “Inderdaad, ik neem het ook niemand kwalijk. Maar we kunnen het ons momenteel niet veroorloven aan elkaar te twijfelen. Het Gouden Licht zal ons leiden en daar zullen we in moeten geloven.”

“Goed gesproken,” antwoordt de oude man.

Dan wijst hij naar het slagveld.

“Ik denk dat het kwaad net is verschenen ...”

Tussen de ridders die elkaar tot de dood bevechten staat de leider van het andere leger. Hij staat daar met een kille, sombere uitstraling, wachtend op een uitdager.

De Koning kijkt naar het duistere figuur, en dan naar zijn vriend naast hem. “Het is tijd, laten we hier een einde aan maken!”

De oude man knikt, hij roept de anderen bij elkaar. De generaals, de Zilveren Ridders en de meest getalenteerde strijders verzamelen zich naast hun leider. Ook drie individuen met een soortgelijk uiterlijk als de oude man verzamelen zich bij de groep, ze gaan achter hem staan.

De Koning spreekt ze aan: “Wanneer het zover is, rekenen we op jullie!”

De vier oude mannen knikken.

Voor een laatste keer kijkt de Koning naar zijn manschappen, zijn vrienden, en richt zich dan naar het slagveld. Hij trekt zijn zwaard en roept: “Voor een vrije wereld!”

Ze geven hun paarden de sporen en galopperen de heuvel af, naar het midden van de strijd! Ze stormen door de talloze duistere manschappen en vormen een rechte weg naar hun leider!

De Koning, voorop in de groep, slaat de ene na de andere ridder neer met zijn zwaard! Ze naderen het midden, waar de stenen beesten tekeer gaan! Er komt er één hun kant op!

“Ga er omheen!” schreeuwt hij terwijl hij zijn paard laat keren.

De rest van de groep volgt zijn pad. Zigzaggend tussen de kolossale beesten die op de menigte inslaan komen ze weer dichterbij de vijand!

Verderop, achter de grote massa, bereiden een aantal Duistere Ridders een vreemde, paarse smurrie. Ze binden het vast aan pijlen en steken het in brand. Daarna richten ze op de stenen wezens! Een salvo van brandende pijlen vliegt door de lucht en daalt dan neer op de steenmonsters! Eén naast de Koning wordt geraakt! De magische vlammen van de pijl trekken in het steen en vernietigen het vanbinnen! Het wezen verliest zijn arm, het valt recht op de generaal achter zijn leider! De steenreus brult van de pijn en valt neer terwijl hij langzaam afbrokkelt. Geschrokken kijkt de Koning achter zich.

“Wat is dit voor magie, zo krachtig dat ze zelfs steen verpulvert?!”

Hij slaat nog een aantal ridders neer voordat hij tot stilstand komt en voor zich uit kijkt. Voor hem staat de andere leider, met zijn stalen masker en donkere gewaden. De rest van de groep gaat naast hun Koning staan, klaar voor het gevecht dat gaat komen!

“Dit was jouw keuze, het spijt me, Ghrun,” zegt de Koning terwijl hij zich voorbereidt.

Het duistere figuur, Ghrun, neemt een zwaard in zijn handen. Het straalt een mysterieus licht uit, een oude kracht schuilt in het zwaard. Hij houdt het langs zich, klaar voor een gevecht.

Juist wanneer de eerste krijgers willen aanvallen, breekt de lucht plots open! Een fel, gouden licht verschijnt tussen de donkere wolken en daalt neer! Het landt met een harde klap die alle Duistere Ridders rond zich wegduwt! In het licht huist een gedaante, het kijkt Ghrun kwaad aan. De twee staren elkaar voor een seconde in de ogen en halen dan uit! Ze vechten beiden met ongelooflijke kracht!

“Het is het Gouden Licht!” roepen de manschappen opgetogen!

De Koning en zijn ridders kijken gespannen toe. Ze kunnen onmogelijk ertussen komen wanneer zulke krachten tegen elkaar opbotsen!

Ghrun zwaait wild met zijn zwaard, het Licht ontwijkt de aanvallen meesterlijk en valt terug aan met zijn vuisten! Ghrun houdt zijn zwaard plat voor zich en blokkeert de klappen! Het geluid bij iedere klap laat eender welke man

trillen tot in de botten! Het zijn twee gelijken die vechten. Beiden gevuld met onmetelijke energie, maar ieder van verschillende oorsprong.

“Hij is aan het winnen!” roept een soldaat.

Het Licht blijft furieus op Ghrun meppen! Hij wordt steeds dichterbij de grond gejaagd! Dan bereidt het Licht zich voor op de laatste slag! Hij trekt zijn arm ver naar achteren en slaat daarna met al zijn kracht! Ghrun wordt door de enorme klap op de grond geslagen! De soldaten juichen vol opluchting! Maar daarna worden ze plots stil.

Ze kijken naar het lichaam van het Gouden Licht. Ghruns zwaard steekt uit zijn rug, het is recht door zijn hart gegaan! Hij valt op zijn knieën, zijn licht vervaagt. Vol emoties kijken de omringende mensen toe hoe hij langzaam sterft. Hij kijkt om zich heen en valt dan, zonder een laatste woord te zeggen, neer op de grond. Het licht is verdwenen.

Angstig kijkt iedereen dan naar Ghrun, hij ligt stil op de grond.

“I-is h-hij dood!?” vraagt een soldaat met trillende stem.

Zachtjes klinkt dan het geluid van ademhaling. Hij knijpt zijn vuist samen als iedereen bibberend toekijkt. Ghrun, nog niet verslagen, staat langzaam op. Moeizaam trekt hij zijn zwaard uit het dode lichaam en richt het dan naar de

Koning. De man weet niet hoe hij moet reageren. Met grote ogen staart hij naar het lichaam op de grond.

De ruiters wachten niet op het bevel van hun leider, ze stormen woedend op Ghrun af! Ze halen uit met hun speer, maar hij ontwijkt ze! Met een snelle draaibeweging doodt hij het paard van de één en hakt de speer door van de ander! De ruiter kijkt naar zijn gebroken speer en gooit hem weg. Hij pakt zijn zwaard uit de schede en valt dan opnieuw aan! Met een krachtige houw slaat hij toe, maar Ghrun bukt! Hij pakt zijn arm vast en trekt hem van zijn paard, op de grond neer! Hij doorboort de ongelukkige ruiter met zijn zwaard en kijkt dan naar de rest als hij zijn bebloede wapen uit het lichaam trekt.

Woedend en vol afgrijzen kijkt de Koning naar Ghrun. Hij schreeuwt en valt aan! Met zijn lange zwaard haalt hij uit, Ghrun probeert het te ontwijken, maar hij wordt toch lichtjes in de rug geraakt! Onmiddellijk keert de Koning om en stormt weer op Ghrun af! Ghrun bukt met de intentie de paardenbenen te raken, maar het paard schopt hem in de rug! Ghrun valt op de grond, in de modder. Dit keer blijft hij levenloos liggen.

“Is hij verslagen?” vraagt een trillende soldaat.

De Koning rijdt naar Ghrun toe en raakt hem met zijn zwaard aan. Hij schudt zijn hoofd.

Ghruns donkere gewaden vervagen in de wind. Zijn lichaam brokkelt af tot as. Enkel zijn masker blijft over.

“Nee,” antwoord de Koning. “we zijn nog niet klaar.”

Een donkere mist komt uit het masker gekropen. Het breidt zich snel uit en neemt een nieuwe vorm aan! De Koning neemt afstand van het masker en kijkt gespannen toe.

Ghruns gedaante verschijnt in de mist. Hij ziet er net zoals het Gouden Licht uit, maar met een heel andere uitstraling. Donkerder, groter, gevaarlijker! Zwarte vlammen van pure haat omringen het monster! Hij torent boven alle manschappen uit! Met zijn dodelijke blik staart hij iedereen recht in de ziel! Voor sommigen wordt het te veel, ze besluiten te vluchten!

“Dit is het, het laatste gevecht ...” zegt de Koning met een zware vermoeidheid in zijn stem.

De overgebleven ridders houden hun wapens vast met bevende handen, ze zijn bang van deze nieuwe gedaante.

Hun dappere leider spreekt ze toe: “Hij mag er gevaarlijker uitzien, dat is hij ook! Maar wij hebben hem genoeg verzwakt dat hij tot zijn puurste vorm is teruggedrongen! Enkel een paar laatste slagen en we kunnen hem wegdrijven! Denk aan jullie geliefden, als wij nu opgeven, dan zijn zij allen gedoemd! Neem je lans en zwaard en laten we dit kwaad verwijderen van deze wereld!” De mannen slikken, maar staan dan klaar. Ze geven de sporen en stormen op Ghrun af! Met een snel kloppend hart naderen ze de schimmige gedaante! Wanneer ze in de buurt komen, haalt Ghrun uit met zijn klauwen! Hij slaat een ridder met een grote kracht van zijn paard! Hij vliegt door de lucht en valt dan op de grond, het harnas helemaal ingedeukt! De andere ridders kunnen Ghrun alsnog wel raken. Ze snijden hem in zijn zij en rug en nemen dan snel weer afstand van het monster! Eén is echter niet vlug genoeg en wordt verbrijzeld onder zijn enorme hand!

De overgebleven strijders schrikken, maar de Koning spreekt: “We zijn er bijna! Hij is traag, we moeten dat gebruiken! Val aan in golven!”

Ook hij stormt op Ghrun af met de laatste ridders aan zijn zijde! In paren vallen ze aan, één rechts en één links. Ghrun slaat er een groot aantal van hun paard, maar de ander steekt hem telkens met zijn speer in de rug!

“Het werkt, ga door!”

De dappere ridders vechten tegen het gruwelijke monster. Velen worden brutaal gedood door Ghrun, maar ze weten hem steeds weer te verwonden, hij verzwakt! In de volgende golf zit de Koning. Als hij Ghrun nadert, draait het monster zijn hoofd om. Met furieuze ogen kijkt Ghrun hem aan, de wens naar zijn bloed is enorm! De Koning voelt aan dat Ghrun hem zal neerhalen, hij sluit dan zijn ogen.

Hij denkt aan de soldaten die zijn gestorven op deze dag. Hij denkt aan de tijd voor deze oorlog, het vredige leven in de hoofdstad. Dan komen zijn vrouw en pasgeboren kind naar voren ... Onmiddellijk opent hij zijn ogen en stormt op Ghrun af met een luide kreet! Helaas had de ongelukkige Koning gelijk. Zodra hij in zijn buurt is, slaat Ghrun hem neer met al zijn kracht! Met een harde klap belandt hij in de modder! Zijn harnas breekt, zijn lichaam raakt ernstig verwond! Hij snakt naar adem als het bloed zijn kleding doordrenkt! Hij kijkt hopeloos naar de donkere lucht. De wolken verbergen de zon, duisternis heerst. Wanhopig staart de Koning in het rond. Tussen de duistere wolken

verschijnt dan een heel klein gat. Door dit gat straalt een zwak licht. Het is een sterrenwit licht dat de Koning geruststelt. De vermoeide man ziet het licht op hem schijnen en sluit zijn ogen. Hij kan nu doodgaan omdat hij weet dat hij aan een betere wereld heeft bijgedragen ...

Ghrun loopt naar hem toe. Hij pakt hem op en houdt hem in de lucht. De soldaten die eerder in angst zijn weggerend, zien het allemaal. Iedereen ziet hoe de vijand, het duistere monster, hun geliefde Koning vasthoudt. Ghrun kijkt de man diep in de ogen aan.

“Je had geen kans, ik kan niet verslagen worden door jullie soort.”

De Koning staart terug naar het monsterachtige gezicht voor hem. Met zijn laatste kracht zegt hij dan: “Dat maakt niet uit ... Wat voor man zou ik zijn als ik niet voor mijn mensen zou vechten ...?”

Woedend neemt Ghrun een speer van de grond, en doorboort de Koning ermee! De man schreeuwt van de pijn! Hij kijkt naar zijn soldaten, en blaast dan zijn laatste adem uit. Zijn levenloze lichaam blijft naar de mensen staren.

Geschrokken kijken de soldaten naar hun leider.

“Hij is dood ... en wij stonden niet aan zijn zijde ...”

“Maar het zou zinloos geweest zijn! Als hij het niet kon verslaan, hoe zouden wij het dan gedaan moeten hebben!?”

Met woede en verdriet in zijn ogen kijkt een man zijn medesoldaat aan. Hij antwoordt: “Dat maakt niet eens uit. Ik had daar moeten staan, wij hadden daar moeten staan!”

Hij kijkt naar het lichaam van de Koning. Hij neemt zijn zwaard en loopt vastberaden naar Ghrun toe.

“Wat doet hij? Hij gaat niks veranderen!”

“Niet als wij hier blijven staan, net zoals toen onze leider nog leefde!”

Nog een soldaat komt uit de menigte en loopt naar Ghrun. Een ander neemt een speer en volgt hem.

“Ik blijf hier niet staan, niet weer.”

Meer mensen zetten hun angst opzij voor woede. Ze lopen zonder aan de dood te denken op het donkere monster af!

Verbaasd kijkt Ghrun om zich heen. Soldaten komen van alle kanten op hem af!

“Waarom ... waarom vechten jullie nog? Jullie leider is dood! Jullie hebben geen hoop meer!”

De soldaten reageren niet en blijven doorlopen. Meer en meer volgen, ze rennen schreeuwend op Ghrun af!

Hij blijft verbaasd staan.

“Ik snap het niet ... Waarom zijn jullie zo loyaal ... waarom zijn jullie zo loyaal ... aan Hen?!”

Hij begint hevig om zich heen te slaan! Met iedere slag maait hij wel tien soldaten neer, maar ze blijven komen! Ze gooien hun speren naar hem, anderen springen op zijn rug en hakken in zijn lichaam!

De erg verzwakte Ghrun slaat een kreet van pijn! Hij schudt de soldaten van zich af en verbrijzelt ze in zijn vuist! Hij slaat nog een tiental neer, maar wordt dan opnieuw besprongen! Als mieren kruipen de doorgeslagen soldaten op zijn rug! Ze slaan, hakken of bijten zelfs om hem te verwonden! Door het gewicht en verzwakt van de pijn wordt Ghrun op zijn knieën gebracht!

De mensen gooien kettingen over hem en pinnen hem vast op de grond! Vermoeid kijkt Ghrun voor zich, hij ziet de vier oude mannen die eerder bij de Koning waren, ze staan op een rots voor hem. Woedend en vol afgrijzen kijken ze neer op Ghrun. Ze beginnen in koor iets te zeggen, het is het begin van een spreuk.

Ghrun herkent deze spreuk, hij schrikt hiervan! Met al zijn macht probeert hij los te komen, maar de soldaten houden hem stevig tegen de grond! De vier mannen, Tovenaars blijkbaar, herhalen hun woorden steeds sneller! De hemel trekt open! De wolken worden weggeduwd en een gouden licht verschijnt! Ghrun schreeuwt! Hij kan niet loskomen en moet toekijken hoe het steeds fellere licht op hem afdaalt!

Een pilaar van gouden licht slaat neer! De gouden zuil omringt Ghrun en houdt hem gevangen! De stralen verteren zijn donkere lichaam, hij krijst van de pijn! Hij verzet zich met al zijn macht, maar het licht laat niks van hem over! Enkel de beeltenis van zijn gezicht blijft nog volhouden! Hij kijkt furieus naar de Tovenaars, totdat hij volledig opgaat in het licht!

De pilaar verdwijnt. Het stalen masker valt op de grond. Met hun leider verslagen verdwijnen de overgebleven Duistere Ridders in de wind. Ghrun is weg. De oudste Tovenaar zucht en fluistert in de wind: “Het is voorbij, Hagera, het is voorbij ...”

Soldaten juichen, anderen laten zich neerzakken van de inspanning. De strijd is over.

Stil naderen de Tovenaars het lichaam van de Koning. De oudste knielt en sluit de ogen van zijn gevallen vriend. Hij doet een klein gebed en staat dan op. Nu lopen ze naar het lichaam van het Gouden Licht, zonder hem hadden ze nooit gewonnen. Ze maken alle vier een diepe buiging uit respect en waardering.

Na zijn eerbetoon loopt de oudste even verder, naar waar Ghrun verslagen was. Het achthoornige masker ligt in de modder, het straalt nog steeds een duistere kracht uit. De man wikkelt het in een doek en geeft het aan zijn medemens. Daarna ziet hij nog wat anders tussen de modder liggen. Hij loopt ernaartoe en pakt het voorzichtig op. Het is het zwaard van Ghrun, het heeft zijn mysterieuze gloed verloren. De oude man wikkelt snel ook een doek om het zwaard en verbergt het tussen zijn gewaden ...

Dan vertrekken ze, de soldaten volgen met de gewonden in hun armen.

Sommigen uiten nog een laatste eerbetoon aan hun gevallen vrienden en volgen dan ook. Het dal loopt langzaam leeg, de mensen keren terug naar hun thuis, nu vrij van het kwaad van Ghrun.

Boven op de kale bergen kijkt een groot, sinister figuur toe. Hij volgt met zijn blik hoe de mensen langzaam verdwijnen in het duistere woud, de poort van het dal. Als ze weg zijn, kijkt hij kort naar het gevallen Licht. Hij kijkt als een jager die zojuist zijn prooi heeft geïdentificeerd. Daarna draait hij zich om en verdwijnt in de duisternis zonder een woord te zeggen ...

